

Sport

Na úvod
O sportu
veteránů

Sportovat v pokročilém věku? Pro někoho šílenost, na stará kolena přeci lidé chtějí mít hlavně klid. Pro jiné je sportování v důchodu samozřejmost. Na jaře jsme vám nabídli rozhovor s běžcem Rudolfem Vorlíčkem, který překonal infarkt a v 70 letech je čilý jako rybička. Dnes o veteránském sportu promluví o něco mladší atletka Alexandra Adlerová. I ona je důkazem toho, že sportovat se dá v každém věku!
František Bílek, sport. redaktor

27 Velký úspěch sportovního šermíře Balcara.

30 Teplice na Stínadlech zastavily Plzeň.

31 Mladí teplotičtí vzpěrači se činili.

Bez trenéra? Ne! Potřebuji nad sebou bič

28 Celý rok trénovala atletka Alexandra Adlerová z Teplic sama. Neměla ze sebe vůbec dobrý pocit, na tréninku házela jako žákyně. Pak ale přišlo mistrovství Evropy veteránů, na kterém Adlerová získala zlatou medaili v oštěpu a stříbrnou v kladivu. Co na tom, že v břemenu vybuchla. Co je doma, to se počítá!

Sport

Zlatá Adlerová: Musím

Dvašedesátiletá atletka Alexandra Adlerová žije už několik let v Německu. Letos dosáhla na veteránském evropském šampionátu na zlato.

FRANTIŠEK BÍLEK

Teplice – Do trénování se musela nutit sama, přesto na závodech zářila. Alexandra Adlerová ze sebe neměla dobrý pocit, na krku se jí ale v dánském Aarhusu houpala zlatá medaile. Atletka, která velkou část své kariéry prožila v Bílině, se při vzpomínkách na své trápení nyní už jen usmívá.

Jakou jste měla sezónu?

Říkám, že blbou, ale výsledkově dobrou. Celou sezónu jsem hledala trenéra. Deset let mě trénoval Venca Janouch, pak jsem přešla ke kamarádovi do Trince, ale nefungovalo to, víceméně jsem trénovala sama. Až od letošní sezóny mi slíbil kolega Míra Eibl, alias Pupík, že mě bude trénovat v Bílině.

Bylo hodně náročné donutit se samotná k tréninku, že?

Ano, musím mít nad sebou bič. Aby mi trenér řekl, co mám udělat, protože když si to přikážu já sama, tak to oškudlím. Víte, jak to je – když něco bolí, tak to vynecháte. Chodila jsem pár rovínek, takovou tu abecedu, řídila jsem se svým starým tréninkovým deníkem. Ale bylo to na nic, najednou

jsem zjistila, že z místa hodím oštěpem sotva 20 metrů. Říkala jsem si, co se děje, šlo mi jen kladivo. Byla jsem tak rok bez trenéra. I Bára Špotáková říkala, že když trénovala sama, tak to nebylo no. Ale na závodech jsem měla pěkné úspěchy. Vyhrála jsem republikové mistrovství, mistrovství Bavorska a dokonce i mistrovství Evropy v Dánsku.

Paráda! Pochlubte se více, prosím.

Zadařilo se mi v kladivu, v oštěpu jsem byla druhá. V břemenu, které mi jde jinak nejlépe, jsem ale psychicky vybuchla. Vadilo mi, že je to tam do kopce, úplně mě to psychicky sráželo. Nevydařily

se mi první pokusy, začala jsem být nervózní a už to jelo. Prostě jsem vybuchla.

Na to, že jste sama trénovala, je zlato a stříbro z Evropy skvělým výsledkem.

Přitom jsem si říkala, že to asi nedám. Loni jsem v oštěpu vynechala kvůli bolestem ramena celou sezónu. Jela jsem do Dánska z 25 metry z republiky, ale soupeřky byly v Aarhusu ještě horší. Navíc

jsem měla v den závodu problémy s patou. Nechala jsem si ji ošetřit, ale kvůli počasí nabral začátek zpoždění. Začala jsem nohu cítit, bolela jak čert. Naštěstí to ale dopadlo dobře.

Kam úspěchy z Dánska ve své kariéře zařadíte?

Bylo to nejhorší mistrovství! U nás bylo přes třicet stupňů, tam zima, déšť. Já měla jen letní věci, takže mi tam byla fakt zima. Na to vše jsou výsledky krásné.

Žijete v Německu, i když jste poměrně často v Teplících. Jak

jste se vlastně za kopečky dostala?

Přítel pracoval v Německu a já zrovna po dlouhých letech skončila v Báňských, kde jsem dělala v kanceláři. Bylo mi 57 let a říkala jsem si, že mě asi u nás těžko někdo zaměstná. Zeptala jsem se přítele, jestli by to šlo pracovat s ním v Německu. Souhlasil. Žiji v Ambergu, což je město na půli cesty mezi Chebem a Norimberkem.

A jste zase v kanceláři?

Ne! Už jsem nechtěla do kanceláře. Navíc na tom nejsem dobře s němčinou. Chtěla jsem manuální práci, tak mě hned vzali do kuchyně. Vařím a připravuji jídla pro důchodce. První rok byl krutý. Trvalo mi, než jsem vstřebala němčinu, práce samotná byla namáhavá. Hlavně jsem se ale musela psychicky obrnit, abych zvládla požadavky, abych se naučila rozumět, co kdo po mně chce. V kuchyni jsem nikdy nedělala, bylo to pro mě úplně nové. Neznala jsem postupy, hygienické předpisy. Tam jsou na to pes.

To je velká změna!

Sport

mít nad sebou bič!

Díky sportu jsem vytrénovaná. Nevrátila bych se domů s tím, že jsem to v Německu nezvládla. Řekla jsem si, že to musím vydržet. Chytila jsem tam dobrý atletický oddíl, vzali mě mezi sebe, pomáhali mi. Chodila jsem na kurz němčiny, byla jsem tam vedle třicetiletých lidí nejstarší.

platí nám cestovné a celkově se o nás dobře stará. Už nejsme zastrčení.

Předpokládám, že doma, alespoň co se týče atletiky, se cítíte být v Bílině.

Ano, vždýt tam jsem od patnácti let. Prošla jsem si ně-

kolika sportů. Začala jsem sportovní gymnastikou, pak to byl volejbal, házená, plavání. Ve škole mě třídní přivedla k atletice. Začínala jsem na Hvězdě, převlékali jsme se ve staré dřevěné tribuně. Pak jsem přešla do Bíliny, kde udělali výbornou věc, když vyhnali z atletického stadionu fotbalisty. To je všude, že atleti se nemají s fotbalisty rádi. Bílinská atletika ale na tom profitovala. Já ale nikdy neměla s atletikou velké úspěchy, když jsem byla mladá. Mým největším úspěchem bylo druhé místo v krajském přeboru. Hlavně mě sportování bavilo, v Bílině byla skvělá parta lidí. Nešlo mi o nějaké výsledky, ale o tu partu.

nost.

nost.

Jak často vlastně jezdíte do Čech?

Mám dobrou šéfovou, dá mi třeba týden volno, když potřebuji. Udělám si tu vše potřebné, vyřídím si doktory, věci ohledně bytu, pojištění. Mám tu vnučku, teď se mi narodil i vnuk. A mamince bude 90 let.

To je úctyhodný věk. Jak vy se cítíte?

Musím zaklepat, ale teď dobře. Po měsíci volna mi sportování chybělo, nohy chtěly, ruce by taky házely. Jsem zkrátka závislá na pohybu, adrenalinu ze soutěžení. Jsem teď při závodech víc nervózní, než když jsem byla mladá. Někdo mi říká, že mám

být v klidu, že o nic nejde, ale to přeci není pravda, chci předvést to, co umím, co jsem natrénovala. Já ani nemůžu trénovat děti. Snažila jsem se o to, ale nejde mi to dohromady, když ještě sama sportuji. Nemůžu to dělat naplno, to pak není ono. Holky v kuchyni mi říkaly, že kdybych nezavodila, tak asi umřu. (smích)

Jak je na tom v Německu veteránský sport?

V Bavorsku to není žádná sláva. Německo sice bylo baštou atletického vrcholového sportu, ale asi jen východní. V Bavorsku jsem všechno vyhrála. Na německém mistrovství ale závodit nemůžu, toho se smí zúčastnit jen závodníci s německým občanstvím. Je to tak udělané nově kvůli imigrantům. Když nad tím tak přemýšlím, tak jsem vlastně registrovaná ve třech oddílech – ESV Amberg, AK Bílina a Hvězda Trnovany. I když ve Hvězdě už asi nejsem, zapoměla jsem zaplatit členský příspěvek. U nás má veteránský sport mnohem lepší úroveň než v Bavorsku. Já jsem ve sdružení veteránů, máme okolo 900 členů. Podporujeme veteránské závody, veterány samotné. Někdy před 15 lety tu veteráni nikoho nezajímali, teď už nás ale atletický svaz bere,

Zmínila jste fotbal. Ten Němci milují, že?

No ano, tam ho zbožňují. Jen v Ambergu, který má přes 40 tisíc obyvatel, je pět, nebo šest

